

“Prenafeta es pensava que podia disposar dels Mossos”

Miquel Sellarès (Barcelona, 1946). Fundador de CDC. Fou el primer director general de Seguretat Ciutadana, amb l'encàrrec de crear la nova Policia de Catalunya. Secretari de Comunicació amb ERC, dimití l'any passat per l'informe –apòcrif– sobre mitjans de comunicació.

S'ha filtrat un informe apòcrif, tot i que la consellera Tura diu que en coneix els autors i l'origen. Aquest document descriu, sobretot, un cos organitzat en part com una policia política. Vostè va ser el primer director general de Seguretat Ciutadana, això va existir?

—Quan arribo a la direcció general, és cert que hi havia una petita unitat de funcionaris –que en cap cas eren mossos, sinó, molts d'ells, militants de CDC– que realitzaven unes funcions inicials de servei d'informació. Immediatament vaig tenir molt clar –i per aquest motiu vaig ser una persona molt mal vista per aquests anomenats *mortadel·los*– que un model de policia pública per a Catalunya no es podia permetre aquests “comissaris polítics”.

—I vostè va liquidar aquesta policia política?

—Vaig nomenar immediatament dos càrrecs per sota meu, una persona del PSC, Jaume Curbet, que era tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Girona, i Jaume Bosch, un militant del PSUC. Per què vaig fer això essent jo un home de CDC? Doncs perquè jo tenia molt clar que la policia no podia permetre's el luxe d'enfrontaments, i era necessària una direcció col·legiada de diferents partits per tal que la policia

quedés al marge dels interessos partidistes.

—Quines mesures concretes va prendre vostè en aquest sentit?

—Vaig intentar congelar les actuacions d'aquest nucli reduït, en el qual hi havia persones molt interessants, però també hi va haver alguna actuació irregular. I en aquest sentit vaig tenir problemes amb el secretari general de la Presidència, el senyor Lluís Prenafeta, que es pensava que podia utilitzar tot aquell entorn a lliure disposició. D'alguna manera se li havien de tallar les ales a Prenafeta, i ho vam fer frenant aquests *mortadel·los*.

—Mentre vostè era director general, es va crear l'Escamot 16. Quin era el paper d'aquest grup dins del cos de Mossos?

—Era simplement un escamot d'informació, sense cap funció política. Es dedicava a investigar sobre l'entramat delictiu que es podia produir a l'entorn de les institucions de la Generalitat. En aquest cas, sí que vaig portar el grup molt directament, i mai hi va haver cap problema.

—Es refereix a delinqüència comuna o política?

—Comuna, en el sentit de tot allò que podia ser delictiu, i naturalment, investigar també els moviments que es realitzaven en contra de les institu-

cions, i començar a obrir expedients. Si volíem fer una policia per al país, calia estudiar tots els moviments socials i grups delictius, no per operar-hi i intervenir-hi, sinó per tenir informació. L'Escamot 16, amb tots els seus defectes, va ser l'embrió del que han estat els actuals serveis d'informació.

—Aquest escamot va arribar a obtenir informació sobre algun servei de l'estat?

—Va intentar fer coses molt difícils. Però topava amb un personatge, Ferran Cardenal –aleshores governador civil de Barcelona–, que va ser un dels grans enemics de la policia de Catalunya. Deia que els Mossos no n'havien de tenir, de servei d'informació. Tenia una mena de mania persecutòria contra els Mossos, i això va fer que es produïssin alguns incidents entre Mossos i cossos i forces de seguretat de l'estat, perquè es vigilaven els uns als altres. Era una cosa realment kafkiana.

—No sembla que en aquell context històric i polític el president Pujol s'interessés pels Mossos d'Esquadra.

—Hi havia una gran incomprensió per part del president de la Generalitat, perquè això de la policia li feia por, i a més a més, Pujol creia fermament que de Madrid no en trauríem res. Si hi afegim les traves de Ferran Cardenal, que de cap manera volia que la nostra policia fos una policia integral, el resultat va ser una paràlisi de vuit anys en el desenvolupament del cos. Això ha fet molt de mal.

—En canvi, durant els últims temps de Felipe González i els primers de José María Aznar, el govern de la Generalitat canvia d'actitud.

—Pujol, no sé exactament per quina raó, finalment va veure clar que la Policia de Catalunya era un eix prioritari per al país. I simplement, el PP necessitava els vots de CiU. A partir d'aquí van arribar les competències en trànsit. I és veritat que CiU va saber en tot mo-

ment que no havia de fer por a Madrid, i per això va posar uns homes i unes dones al capdavant dels Mossos que no els espantessin, perquè els espanyols ja havien viscut l'experiència de l'Ertzaintza. Recordo reunions amb José Barrionuevo en què ell ens deia que no volia que els Mossos copiessin el model basc.

—Com ha influït aquesta experiència de la policia basca en l'actitud de l'estat envers els Mossos?

—L'estat ha tutelat molt la creació dels Mossos, i ha vigilat de prop la seva activitat, de manera que en molts moments ha intentat desnaturalitzar el model. Aquesta és la veritat, encara que dolgui a molta gent.

—I per què el model dels Mossos entra en crisi, per exemple a Berga?

—Perquè hi ha moltes coses que no s'han fet bé, per aquesta mena de *coitus interruptus* del "pujolisme". Hem estat implantant al país un model policial sense la il·lusió necessària i sense

l'explicació als ciutadans, i ens ha faltat capacitat d'autoestima. CiU va posar com a llindar dels Mossos arribar al nivell que havien deixat a Catalunya la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, i amb això, quina il·lusió volien generar? S'haurien d'haver fet molts esforços econòmics i humans per transmetre la imatge de la policia del país que volíem crear, i això no es va fer.

—Tornant a l'informe apòcrif, a vostè li sembla que hi ha hagut represàlies polítiques dins el cos de Mossos com a conseqüència del canvi de govern?

—De cap de les maneres. Puc assegurar que l'estructura funcional i els comandaments no s'han tocat, només hi ha hagut petits canvis. Jo hagués fet més canvis que la consellera Tura. Crec que s'ha actuat amb una gran prudència fins al moment. Però cal tenir present que els socialistes són intervencionistes, ho han demostrat a la Policia Nacional i ho han intentat en determinades èpoques amb la Guàrdia Civil en l'àmbit de l'estat. Per tant, cal estar sempre alerta.

—A vostè, doncs, aquest informe no li estranya?

—Gens ni mica. Però jo no l'hagués publicat mai.

—Pensa que poden aparèixer nous informes d'aquesta mena?

—Sí, perquè això va amb la condició humana, fer llistes per saber si aquells són dels uns o dels altres.

—Coneix les persones que han escrit l'informe?

—Sí. Aquesta gent feia temps que es movia amb la idea que "amb Maragall solucionarem les coses". Fins i tot han estat prop de Ciutadans pel Canvi, però ningú no se'ls va prendre seriosament. Es movien per la seva promoció personal, i això ha generat malestar al cos i entre els sindicats.

—Un informe apòcrif val una dimissió?

—No sé si hi ha d'haver dimissions en el Govern, però possiblement a CiU sí que n'hi hauria d'haver. Quina mena d'oposició estan fent? Quan l'oposició s'ha de fer buscant a les papereres i els arxius, vol dir que anem malament.

Salvador Cot